

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

1 MAART 1937

No. 5

42e JAARGANG

»En Petrus zeide tot hen: Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.«

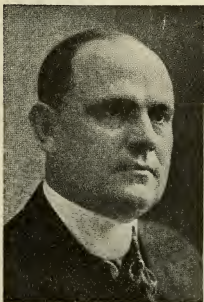
Hand. 2:38.

„Want mijn zoon was dood en is weder levend geworden;
en hij was verloren en is gevonden.“ (Zie artikel blz. 70).

EEN EVANGELIE VAN BEKEERING EN VERGIFFENIS

Door Oud. Stephen L. Richards
van den Raad der Twaalf Apostelen

Er is geen wet, waarvan de overtreding geen straf met zich brengt.

Stephen L. Richards, een kleinzoon van Apostel Willard Richards, die bij den profeet Joseph Smith was, toen deze in 1844 in de Carthage gevangenis werd vermoord, heeft eveneens dit heilig ambt beërft.

Hij werd 18 Juni 1879 te Mendon, Utah, geboren en bracht zijn jeugd op de boerderij door. Later studeerde hij aan de universiteiten van Michigan en Chicago in de rechten en werd een der bekwaamste en meest gerespecteerde advocaten in het westelijk gebergte. Op 17 Januari 1917 werd hij tot het apostelschap geroepen en door wijlen president Joseph F. Smith tot dit ambt verordeneerd. Hij is vader van negen nog in leven zijnde kinderen.

Oud. Richards is een bekwaam en overtuigend prediker van gerechtigheid, die dag aan dag de idealen, welke hij zoozeer liefheeft en anderen predikt, uitleeft.

Een ieder, die een verder inzicht in de idealen en leerstellingen van waar christendom wil verkrijgen, zou ik gaarne aanraden, een ernstige studie van de gelijkenis van den verloren zoon te maken. Voor mij ademt ze den waren geest en echtheid van het Evangelie van Jezus Christus. De Heiland vertelde deze geschiedenis aan de strenge Joden, wier hart verhard was en in de letter en formaliteiten van de wet doorkneed waren, teneinde hun den aard Zijner zending duidelijk te maken. Zij hadden de wet van God slechts in zijn wettelijke phases begrepen. Zij hadden niet begrepen, hoe de letter met genade en vriendelijkheid en medelijken en vergiffenis moest worden vermengd.

In het gezin van den Jood bestond er geen grootere aanstoot, dan een verbrassing van het vaderlijk erfgoed, en daaraan had de verloren zoon zich schuldig gemaakt. Niet slechts daaraan, doch hij had zich eveneens aan ieder ander vergrijp tegen de wet van dit gezin schuldig gemaakt, door het bandeloos leven, waarin hij zich had geworpen en volgens de wet der Joden moest hij voor immer onterfd en verworpen worden en zou nimmer meer in zijns vaders huis mogen terugkeeren.

Met het tehuis van den verloren zoon werd door den Verlosser der wereld bedoeld het huisgezin van God den Vader, den Eeuwigen Ouder en de zoon, Zijn kinderen. Voor dien tijd en voor dat volk

was het een vreemde leer, die de Meester onderwees en wel dat deze afgedwaalde zoon vergiffenis moest ontvangen en dat de vader zulk een dankbaarheid voor zijn terugkeer moest uiten.

U zult zich herinneren, dat de oudste der twee zoons zijn vader er een verwijt van maakte, dat hij zulk een drukte maakte voor zijn jongsten zoon, toen hij zeide: „Zie, ik dien u nu zoo vele jaren en heb nooit uw gebod overtreden en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijne vrienden mocht vroolijk zijn.”

Doch de vader zeide tot hem: „Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe,” en toonde daarmede zijn dankbaarheid voor de getrouwheid van zijn oudsten zoon, zonder evenwel eenige afbreuk te doen aan zijn zoo groote vreugde dat zijn zoon, die verloren was, zich had bedacht en tot de kudde van Christus was teruggekeerd; want dat wordt er mede bedoeld.

Het Evangelie is een vreemde mengeling van rechtvaardigheid en genade. Wij gelooven, dat God's wetten eeuwig zijn. Wij gelooven ook, dat zij niet te buigen zijn, dat er geen wet is, waarvan de overtreding geen straf met zich brengt. Niemand kan een heete kachel aanraken, zonder zich te branden en niemand kan de wetten Gods breken, zonder hierdoor te lijden. Doch daartegenover staat, dat in het Evangelie van onzen Heere en Zaligmaker het begiusel van genade bestaat. Ons wordt geleerd, dat de genade rechtvaardigheid niet tekort zal doen, doch dat genade in de bediening van de wet des hemels onder de kinderen der menschen haar deel zal bijdragen.

Het zou foutief zijn, om te veronderstellen, dat de verloren zoon zijn straf voor de inbreuk op de wetten, welke hij had begaan, niet moest betalen. Dat heeft hij wel gedaan. Hij moest de grootst mogelijke vernedering ondergaan. Iemand zou de volle betekenis en belangrijkheid van de gelijkenis niet geheel en al begrijpen, wanneer hij niet in gedachten hield, dat hij zich zoodanig moest vernederen, dat hij een zwijnenhoeder werd, hetgeen toch het laagste is van alle betrekkingen, welke een Jood maar kon bekleeden. Dit niet alleen, hij verlaagde zich zelfs dermate, dat hij het afval, hetwelk den zwijnen werd gevoerd, moest eten. Dat beteekent ten minste figuurlijk een voorstelling van de buitengewoon groote straf, welke deze afgedwaalde jongen voor het breken der wetten en voor het verbrassen van het erfgoed van zijns vaders huisgezin moest betalen. Toen hij dit uiterste bereikt had, werd hij bekeerd. Hij zeide tot zichzelf: „Ik heb gezondigd tegen den hemel en tegen mijn vader” en in zak en asch keerde hij naar zijns vaders huis terug om vergiffenis te vragen. Het vreugdevolle gedeelte van dit alles is, dat zijn vader hem vergiffenis schonk en zich in zijn bekeering verheugde.

Er bestaat geen vergiffenis zonder bekeering. Bekeering bestaat uit twee dingen: Ten eerste: een diep berouw, hetwelk een bedroefd hart overdenkt; ten tweede: een afwenden van de zonde,

opdat deze niet meer kan worden bedreven. Zonder een dezer twee feiten bestaat er geen bekeering.

Het is zekerlijk niet voldoende, in ons hart berouw te hebben en zeer dikwijls hebben wij bemerkt, dat berouw komt, nadat wij zijn gesnapt of ontdekt, of door omstandigheden vernederd en in verlegenheid zijn gebracht. Er dient echter een zich afwenden van het kwade te bestaan, opdat de bekeering, welke iemand aanspraak op vergiffenis geeft, volmaakt kan zijn.

Eveneens is bekeering geen blijvende toestand. Wij bekeeren ons niet eenmaal in ons leven voor alle dingen, welke wij daarvoor hebben gedaan. Er is geen dekmantelbekeering, welke dient om de wetten van God te bevredigen; doch bekeering is een progressief, positief beginsel, gebaseerd op voortdurende toepassing en een ieder mensch, die zichzelf binnen de genade van Christus wil brengen, en door Zijn milddadig, goed en genadig Evangelie worden begunstigd, moet zich al de dagen zijn levens bekeeren.

Niemand van ons is volmaakt. Een ieder heeft zijn mensche-lijke zwakheden en iedere onvolmaaktheid des levens vraagt om bekeering, een berouwvollen geest en een zich afwenden van het kwade. Indien er iemand is, wiens leven zoo volmaakt is, dat hij geen zonden of overtredingen begaat en hij wil zichzelf onderzoeken, dan zal hij te weten komen, dat hij zich bezondigt aan verzaking van zekere dingen, hetgeen eveneens een berouwvol hart vraagt.

Vergiffenis was het laatste gebed van den Heiland, een gebed om hen te vergeven die, zoo Hij zeide, Hem onwetend vervolgde en tijdens Zijn geheele bediening was de hoofdzak van de boodschap van Christus bekeering.

Dit was niet alleen de hoofdzak van Zijn boodschap, doch eveneens van die van Zijn voorlooper, die kwam, om voor Hem den weg te bereiden. „Bekeert u” was de roepstem van Johannes in de wildernis, en ik ben gedwongen te gelooven, dat de roep tot bekeering heden juist zoo noodzakelijk en juist zoo toepasselijk is als ze in de dagen van Christus was. Ik aarzel somtijds mij over te geven aan wat een roepstem tot bekeering genoemd wordt, omdat er door sommigen daarbij dikwijls een „ik-ben-heiliger-dan-u” houding wordt aangenomen. Ik bied zoowel mijzelf als u en eveneens allen menschen bekeering als een verheven gave van het Evangelie aan. Wanneer de mensch een toestand bereikt, dat hij zich niet kan bekeeren, dan is God bedroefd over hem, want zekerlijk is zijn ziel verloren.

Wanneer de mensch voldoende nederigheid bezit, voldoende erkenning van zijn Schepper heeft en een voldoende verlangen, om in overeenstemming van de beginselen der waarheid te komen, dat hij bekeering zoekt, dan is hij ontvankelijk voor de bedieningen van den Heiligen Geest en is voor hem de schoone gave van bekeering, welke de gave van Christus is, bereikbaar. Enkelen noemen het „de genade van Christus”. Doch hoe ze ook genoemd moge worden, ze is de gezegendste van alle gaven aan de

menschheid, omdat daardoor de menschen kunnen worden verlost, niet alleen van oorspronkelijke zonden, doch van hun eigen ongerechtigheid; en zonder bekeering zijn ze niet te helpen.

Ik hoop, dat alle menschen hun leven zoodanig zullen inrichten, dat zij zich ontvankelijk zullen stellen voor den geest van Christus, den geest, welken de gelijkenis van den Verloren Zoon ademt en tijdens de bediening van den Heiland bij talrijke andere voorvallen en op vele plaatsen is naar voren gebracht.

Ik kan in dit verband de komst van die ongelukkige vrouw, niet vergeten die in zonden gegrepen was. Het schijnt mij toe, dat ik haar voor me zie, zooals ze daar stond, zonder vrienden en alleen voor die kwezelachtige, koelhartige groep Joden vanouds, die de bedienaars der wet beweerden te zijn — onverdraagzaam, zonder eenig medelijden. Daar verscheen, toen zij op het punt stonden, de steenen te werpen, welke de straf van de wet zouden toebrengen en haar om haar zonde van het leven moesten benemen, deze vriendelijke, milddadige, begrijpende, medelijdende Nazarener ten tooneele. Hij bestrafte hen met de zachte woorden: „Wie van u zonder zonde is, die werpe de eerste steen” en in hun hart kwam een bewustzijn van eigen zwakheden en tekortkomingen op. Men kan zich voorstellen, hoe zij daar onder dit bestraffend verwijt henenslopen. Dan, toen Hij zich tot de vrouw wendde, kan men zich indenken, dat er iets van troost, iets van verlichting, iets van aanmoediging in haar hart opkwam, toen zij Hem hoorde zeggen: „Ga heen en zondig niet meer.”

In die woorden moet een belofte zijn opgesloten geweest: indien gij niet meer zondigt, indien gij u bekeert, zult gij vergiffenis ontvangen.

Ik heb enkele mannen en vrouwen in mijn leven gezien, die voor groote overtredingen vergiffenis hebben ontvangen. Ik geloof, dat zij de gelukkigsten van alle menschen waren, die ik ooit heb gekend. Ik heb een last van het leven van een man zien afwentelen, een last, welke hem ten onder deed gaan, toen iemand, die het recht tot vergeven had, hem eenvoudig deze verheven gave schonk: „Ik vergeef het je.”

Niet allen onzer hebben het recht tot oordeelen. Ons wordt geleerd, dat wij dat niet hebben, want Christus heeft gezegd: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld worde.” Doch een ieder heeft het recht tot vergeven. De Heere heeft gezegd: „Ik zal vergeven, wien ik vergeven wil, doch van u wordt vereischt, alle menschen te vergeven.”

Menschen, in wier hart haat, een onvergeeftijken geest, huist, zijn hun eigen ergste vijanden. Niets draagt meer bij tot ongeluk en ontevredenheid, dan zulk een geest. Daarom vraag ik allen, dezen geest uit het hart te verbannen en in overeenstemming met den geest en echtheid van het Evangelie van Christus allen te vergeven.

Ik wilde, dat het allen menschen in de geheele wereld mogelijk was, den geest van bekeering te bezitten, opdat zij in nederigheid en ootmoedigheid de wegen van kwaad en ongerechtigheid mogen

verzaken en zichzelf in een dusdanigen toestand kunnen plaatsen, dat zij deze schitterende gave van Christus, de vergiffenis van den Heiligen Geest, mochten ontvangen. Dan zou de belangrijkheid en de beteekenis van deze wonderschoone gelijkenis, welke onze Heere gaf aan hen, die deze zoozeer behoeften, hun duidelijk voorkomen.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE OP 20 EN 21 FEBRUARI 1937

Zaterdagavond 8 uur werd het eerste gedeelte van den avond gewijd aan muziek, waaraan medewerking werd verleend door het Amsterdamsche koor, onder leiding van Br. H. Bakker, Oud. R. J. Willey en Oud. J. Dieu Jr. en Br. H. Bakker met solozang, Oud. G. Swapp en Oud. B. Hilton met instrumentale nummers, Utrechtsch zendingen dubbel trio alsmede Rotterdamsch zendingenkwartet, terwijl door zr. Willy Verstrate en Oud. A. Guthrie voor de begeleiding werd gezorgd. Als spreker voor dien avond werd het woord gevoerd door President Richard R. Lyman van de Europeesche zendingen.

In de Zondagmorgenbijeenkomst hoorde men van Oud. P. D. L. Ward van Haarlem, Oud. J. v. Drimmelen van den Helder, Zr. Hermana F. Lyon, Oud. van Essen van Apeldoorn en Oud. W. Mulder, Z.S. opziener.

Hierna besprak Pres. Richard R. Lyman, zeer duidelijk, dat indien iemand den wil van Jezus wilde doen, hij zou kunnen kennen, of het Evangelie uit God was.

Een aansporing tot naartogen arbeid in de Genealogische vereeniging werd in den middagbijeenkomst door Br. J. Overdiek van Amsterdam gegeven. Een zeer krachtig getuigenis omtrent de zegeningen en een zoo wonderlijke wending in zijn ernstige ziekte, door het vasten en bidden en het geloovig vertrouwen van de leden der zending en in het bijzonder van hemzelf ontvangen, werd door Oud. S. van Dongen, President in het J.M.O.O.V.-hoofdbestuur, afgelegd. Ook Zr. T. van Dongen alsmede Pres. T. E. Lyon gaven hieromtrent geloofsopbouwende feiten weer, hetgeen alles op de vergaderden een diepgevoelden, mogen wij hopen, blijvenden indruk heeft gemaakt. Men hoorde tot slot van Br. Bouwe de Vries, vroeger als zending in Nederland arbeidzaam en thans op bezoek in zijn geboorteland. Ook zijn woorden spraken van overtuiging en dankbaarheid voor ontvangen zegeningen. Het Rotterdamsch zendingenkwartet verleende in deze vergadering zijn medewerking.

In de Zondagavondvergadering spraken achtereenvolgens Oud. J. J. v. Langeveld, Pres. T. Edgar Lyon en Dr. Richard R. Lyman, welke toespraken werden afgewisseld door solozang van Oud. R. J. Willey en Oud. J. Dieu.

Door het Amsterdamsche koor werd in alle vergaderingen op schitterende wijze medewerking verleend. Een hartgrondig woord van lof voor dit koor en zijn bekwamen leider.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in Maart 1937.

HOOFDSTUK XXII.

(Vervolg)

Ofschoon stortvloeden zouden nederstorten, waterstroomen rollen, stormen woeden, en alle te zamen tegen dat gebouw zouden slaan, het zou niet, kon niet vallen, want het was op een rots gegrondvest; ¹⁾ en zelfs de machten der hel zouden onmachtig zijn, tegen haar te bestaan. Slechts door openbaring kon of kan de Kerk van Jezus Christus gebouwd worden en blijven bestaan; en openbaring sluit noodzakelijkerwijze openbaarders in zich, door wie de wil van God aangaande Zijn Kerk kan worden bekend gemaakt. Het getuigenis van Jezus komt als een gave van God in het hart van den mensch. Dit beginsel was in des Meesters leeringen te Kapernaum vervat, dat niemand tot Hem kon komen, behalve dezulken, die de Vader zou brengen. ²⁾ Des Heeren belofte, dat hij aan Petrus „de sleutelen van het koninkrijk des hemels” zou geven, behelst het beginsel van goddelijke autoriteit in het Heilige Priesterschap en van de aanstelling van presidentschap. Toespeling op sleutels als zijnde het symbool van macht en autoriteit is in de Joodsche literatuur niets ongewoons, en werden in die dagen zeer goed begrepen en zijn ook heden algemeen gangbaar. ³⁾ Eveneens waren de vergelijkingen van binden en ontbinden als aanduidingen voor ambtelijke handelingen toen gebruikelijk, zooals ze dat ook nu zijn en in het bijzonder in verband met rechtsfuncties. Na het einde van het sterfelijk bestaan van onzen Heere werd Petrus' presidentschap onder de apostelen overvloediglijk bewezen en algemeen erkend. Hij was het derhalve, die in de raadsvergadering voor de Elven sprak, toen een opvolger voor den verrader Iscariot werd gekozen; hij was de zegsman van zijn broederen ter gelegenheid van de bekeering op het Pinksterfeest; hij was het, die de deuren der Kerk voor de Heidenen ontsloot; ⁴⁾ en zijn ambt als leider wordt door het geheele apostolische tijdperk heen duidelijk.

De belijdenis, waardoor de apostelen hun aanname van Jezus als de Christus, de Zoon van den levenden God, aflegden, was het bewijs van hun daadwerkelijk bezit van den geest van het Heilig Apostelschap, waardoor zij speciale getuigen van hun Heere werden. De tijd voor een algemeene bekendmaking van hun getuigenis was echter nog niet aangebroken; deze kwam ook niet dan nadat de Christus als een opgestaan, onsterfelijk Personage

(Zie voor vervolg blz. 80).

¹⁾ Vergelijk Matth. 7:24, 25.

²⁾ Joh. 6:46; vergelijk verzen 37, 39, 40.

³⁾ Zie Jes. 22:22; Luk. 11:52; Openb. 1:18; 3:7; vergelijk *Leer en Verbonden* 6:28; 7:7; 27:5, 6, 9; 28:7; 42:69; 84:26 enz.

⁴⁾ Hand. 1:15-26; 2:14-40; hoofdst. 10, vergelijk met 15:7.

EEN GEINSPIREERD EN INSPIREEREND LEERAAR

»De grootheid ligt niet in de kracht zelf, doch in het juist gebruik er van; en kracht wordt niet rechtvaardiglijk gebruikt, wanneer ze slechts dient, om een mensch enkel en alleen terwille zijner eigen glorie boven zijn medemenschen te verheffen. Hij is de grootste, wiens kracht de meeste harten door de aantrekkingskracht van het zijne omhoog voert.« — Bryant.

David O. McKay, de tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, heeft vele goede dingen gedaan en vele schoone dingen gezegd, en toch is de man zelf grootscher dan alles, ooit door hem gezegd of gedaan. Achter al zijn schitterende daden rijst boven al zijn verrichtingen de bekoring van zijn innemende persoonlijkheid. Waardig en knap van verschijning, sympathiek en minzaam in optreden, zachtzinnig, oprecht, onbevreesd in het verdedigen van het recht, in tijden van moeite vriendelijk en medelevend, is hij immer en overal heer.

Zoo zullen velen der Kerkleden hier hem zich herinneren, want ofschoon het reeds ongeveer vijftien jaar geleden is, sinds hij de nederigste vergaderzalen dezer zending door zijn bekoring deed stralen, de vriendschap, welke hij toen in het leven riep, is blijvend. Als een apostel, die in dertien maanden een afstand van 100.000 K.M. rond de aarde aflegde, teneinde de verschillende werelddeelen en zendingen in te wijden en te zegenen, kwam hij naar de lage landen aan de zee en beroerde het hart van allen, die hem hoorden. Hier zoowel als overal volgden zijn luisteraars hem door de bewondering, welke zij voor hem hadden. Hem ontmoeten was een aansporing en een ieder gevoelde zich, na hem te hebben verlaten, een weinig verhevener, een weinig beter dan te voren. Vanaf het brandend altaar van zijn rein hart deed hij de liefde voor waarheid in hun hart ontbranden. Dat is waar onderwijs, onderwijs op zijn schoonst.

En David O. McKay is van nature en opleiding een leeraar. In zijn jeugd stond hij in zijn woonplaats reeds voor een klas en werd na zijn examen hoofd van de school. Na terugkeer van zijn zending in Schotland gaf hij les aan een der academies in Utah en arbeide drie jaar als hoofd er van, totdat hij in 1906 tot het apostelschap werd geroepen. Voor hem en allen in zijn omgeving waren die schooldagen gelukkige dagen. Hij had zichzelf ontdekt, zijn plaats gevonden en deed zijn werk. Zeer vele jongens en meisjes, nu reeds tot volwassenen opgegroeid, staan op en zegenen zijn naam. Hij was slechts een jonge man, doch sociaal en geestelijk een groote kracht. In die dagen waren de klaslokalen geheel en al onvoldoende, de bibliotheken klein, de laboratoria armzalig uitgerust; doch in die nederige plaatsen werd een verheven idealisme geschapen. David O. McKay onderwees zijn leerlingen niet om voor de wereld, zooals ze was, bijdehande concurrenten te zijn, doch hielp hen, scheppende samenwerkers te zijn in het doen vormen van de wereld, zooals ze moet zijn. Onder zijn leiderschap groeiden mannen en vrouwen.

Op allen arbeid, waarbij hij was betrokken, heeft hij het stempel van zijn stralende persoonlijkheid achtergelaten. Hij is een goed organisator, een krachtig ordehandhaver, een buitengewoon rechter der menschen. Nimmer werd het Zondagsschoolwerk krachtadiger en doeltreffender ter hand genomen als toen hij meer dan 17 jaar algemeen president dezer wereldorganisatie der Kerk was. Onder zijn leiding werd in geschreven lesmateriaal voorzien, voorbereidingsvergaderingen gehouden en het leswerk gelijkvormig en vooruitstrevend gemaakt. — Hij heeft in

N VAN HEDEN

m Mulder

het systeem, het programma en het leiderschap der Zondagsscholen een gedeelte van zijn verheven en aantrekkelijk geloof gelegd, hetwelk in zijn leven zoo zeer tot uiting kwam. Door de Zondagsscholen heeft hij twee hoofdoogmerken der Kerk bevorderd — de ontwikkeling van geloof en het opbouwen van karakter.

De afkomst en vroegere omgeving van David O. McKay hebben groote lijks tot zijn heilzaam karakter bijgedragen. Hij werd 1 September 1873 geboren op een boerderij, gelegen in een schilderachtige en verrukkelijke kleine vallei, hoog in de toppen der bergen. Daar leerde hij rijden, zwemmen, vissen en genieten van de soorten sport, waarnaar een krachtige jeugd zoo zeer verlangt. Als jongen speelde hij en speelde hard. Aan de staatsuniversiteit maakte hij deel uit van het eerste voetbalelftal en toen de sport werd bedreigd door de vrees, dat ze in botsing zou komen met hun studies, stond David O. McKay op en overtroefde de spelers door te zeggen: „Wij zullen spelen en ook studeeren.” Hij gaf zijn volle aandeel aan eerlijken arbeid en het einde van elken dag bracht de vermoeidheid met zich, welke een jongen de slaap zoet maakt.

Op de boerderij leerde hij eveneens een groote liefde voor dieren. De manier, waarop hij ze behandelt is dezelfde, waarmede hij met jongens omgaat — hij behandelt ze met zachtheid en zij luisteren. Hij en zijn lieve vrouw hebben op hun zeven kinderen denzelfden van huis uit gevoelden invloed overgedragen, waarvan zij zelf zoo hebben genoten. Omtrent zijn moeder zegt hij: „Haar voortdurend oogmerk was, het tehuis voor haar man en kinderen de gezelligste plaats in de wereld te doen zijn, waaraan zij natuurlijk en buitengewoon arbeide.” Zijn vader was een der weinigen van zijn tijd, die beweerde, dat de meisjes een gelijk onderwijs moesten genieten als de jongens. Hij beseftte, dat de opvoeding der volgende generatie grootendeels in de handen der moeders is toevertrouwd. Zij dienen voor het vervullen harer roeping geschoold te zijn. — In het leven van David O. McKay is de godsdienst van de Heiligen der Laatste Dagen de diepe en overheerschende macht. Hij begrijpt het Evangelie en weet, hoe het uit te leggen. De godsdienst, welken hij als een vooraanstaand leeraar en zendeling predikt en toepast, is een vreugdevol iets, hetwelk alles, dat het leven rijk en vol en doeltreffend maakt, aanmoedigt en in alle opzichten de schoonheid en blijheid, welke het overvloediglijk uitleven er van met zich brengt, aankweekt. Niets, hetwelk tot iemands voortdurenden vrede en blijvend geluk bijdraagt, wordt door zijn uitzichten verboden en belet. Geen wonder, dat de menschen hem vertrouwen, in hem gelooven. Hij is een leider, een beminnenswaardig man, die voor immer het vertrouwen dergenen, die hem volgen, behoudt.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Een raad van een Apostel des Heeren

„Mijn Huis is een huis van orde”.

Onlangs werd Nederland vereerd met het bezoek van Dr. Richard R. Lyman, een lid van den Raad der Twaalven van de Kerk. In vier verschillende vergaderingen heeft hij de leden van de Kerk en hun vrienden ontmoet en toegesproken. Ofschoon het hem verheugde, ons te ontmoeten, en het zien van zoovele leden in deze vergaderingen hem gelukkig stemde, was hij niettemin in één ding teleurgesteld, n.l. de slechte orde, welke er in iedere vergadering heerschte. President Lyman merkte op, dat tijdens al zijn reizen als een lid van den Raad der Twaalven hij nimmer vergaderingen had bijgewoond, waar het voor den aanvang der bijeenkomst zoo luidruchtig en wanordelijk toeging.

Hoevelen onzer denken er over na, voor welk doel onze Kerk-bijeenkomsten worden gehouden? Te oordeelen naar ons gedrag zou een bezoeker denken, dat het hoofddoel van ons bijeenkomen was gelegen in een verlangen naar gezelligheid en ontspanning. Door alle tijden heen werd des Heeren volgelingen geboden, in vergaderingen bijeen te komen, teneinde te aanbidden, te danken en leering aangaande het Evangelie en den weg des levens op te doen. In deze tijdsbedeeling heeft de Heere het gebod hernieuwd, dat wij tesamen dienen te komen, om van het Avondmaal te nuttigen, onzen dank tot den Vader op te zenden en door het Woord des Heeren te worden gesticht. Het is derhalve duidelijk, dat het hoofddoel van een godsdienstbijeenkomst dat van het aanbidden van het Opperwezen is.

Indien iemand een vergadering bezoekt, om te aanbidden, zullen alle gedachten, om tegen anderen te spreken, die voor datzelfde doel zijn gekomen, door den geest van die gelegenheid worden verbannen. Gedurende den tijd, dat de vergaderden bijeenkomen, dient er absolute stilte in de kerkzaal te heerschen. Zij, die binnenkomen, dienen zonder spreken met anderen hun plaats in te nemen, opdat zij, die met den waren geest van aanbidding in hun hart zijn gekomen, de dingen, welke hun heilig zijn, kunnen overdenken en naar de zachte tonen van het orgel kunnen luisteren, hetwelk gewijde liederen of muziek speelt. Alle begroetingen en praten, en afhandelen van bezigheden enz. dienen in de vestibule of

garderobe te worden gedaan. Dan, nadat de leden hiermede gereed zijn, dienen zij naar de zaal te gaan en daar stil te zitten, totdat de bijeenkomst een aanvang neemt. Het dient niet noodig te zijn, dat een presideerend ambtenaar een vergadering tot orde roept. De aanwezigen dienen iedere minuut na het betreden der zaal ordelijk te zijn. Natuurlijkerwijze is er geen reden, waarom de leden aan het einde der bijeenkomst niet met elkander zouden spreken.

Er zijn andere conferenties op komst. Laat een elk onzer de allereerste Avondmaalsvergadering, welke wij zullen bijwonen, de kerkzaal met een geest van aanbidding in ons hart betreden. Laat ons dezen geest tot onze conferentievergaderingen bijdragen, opdat er volmaakte orde en rust zal heerschen. President Lyman heeft ons verzocht, ons gedrag te verbeteren. Hij zal over enkele maanden terugkeeren en ons weder een geestelijk feest bereiden. Zullen wij ons gedrag dan dermate hebben verbeterd, dat hij ons om onze orde zal kunnen prijzen, inplaats van ons een berisping te moeten geven? Laat ons de andere zendingen in orde handhaven, leiden, inplaats van de luidruchtigste te zijn.

DR. RICHARD R. LYMAN VAN DEN RAAD DER TWAALVEN BEZOEKT NEDERLAND

Wij mochten ons onlangs verheugen in het bezoek van Dr. Richard R. Lyman, president van de Europeesche zendingen, die enkele vergaderingen der Amsterdamsche conferentie heeft bijgewoond.

In deze bijeenkomsten mochten de aanwezigen zijn wijze raadgevingen en krachtig getuigenis aangaande de leerstellingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en hare idealen hooren — woorden, die van hart tot hart gingen, geuit op een wijze, dat ze een ieder moesten treffen door eenvoudigheid en kracht.

In een speciaal te Rotterdam belegde openbare bijeenkomst op Maandag, 22 Februari j.l., was Dr. Lyman eveneens de voornaamste spreker en mochten alle aanwezigen zich gelukkig prijzen, onder het gehoor van dezen godsmann te hebben gezeten.

Oud. J. J. van Langeveld en Zr. J. A. Riet hebben Pres. Lyman's toespraken vertaald.

Ten einde ook onzen lezers niet al het gesprokene te onthouden, zullen wij in de eerstvolgende nummers van *De Ster* enkele der toespraken opnemen.

President Lyman heeft Holland verlaten met de belofte, na niet al te langen tijd terug te keeren en ons wederom met een bezoek te vereeren.

Allen, die dus door omstandigheden de vergaderingen moesten verzuimen, krijgen dan nogmaals de gelegenheid, van dezen godsmann te kunnen hooren.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 75)

uit het graf was verrezen. Voor dien tijd werd hun verboden „dat zij iemand zeggen zouden, dat Hij was Jezus, de Christus”. Een bekendmaking, dat Jezus de Messias was en dat wel in het bijzonder door de apostelen, die algemeen als zijn vertrouwelijkste discipelen en metgezellen bekend stonden, of een openlijke aanname van den Messiaanschen titel door Hemzelf, zouden zekerlijk de vijandschap van de oversten hebben teweeg gebracht, die toch alreeds een groote verhindering zoo niet een werkelijke bedreiging voor des Heilands bediening waren, en oproer tegen het politieke beheer van Rome zou hiervan zekerlijk het gevolg zijn geweest. Een toch nog diepere reden voor de geheimhouding, welke den Twaalven op het hart was gedrukt, ligt in het feit, dat het Joodsche volk voor het aannemen van hun Heere niet bereid waren; en Hem verwerpen door gebrek aan zekere kennis beteekende een mindere mate van schuldig zijn dan een openlijke verwerping van Hem. In een toen nog in de toekomst liggende periode zou de bijzondere zending der apostelen zijn, aan alle naties bekend te maken, dat Jezus de gekruisigde en opgestane Christus was.

Vanaf den tijd van Petrus' belijding onderwees Jezus den Twaalven echter duidelijker en met grootere vertrouwelijkheid aangaande de toekomstige ontwikkeling van Zijn zending en in het bijzonder aangaande Zijn aangewezen dood. Bij vroegere gelegenheden had Hij tijdens hun toelusteren verwezen naar het kruis en Zijn naderenden dood, begrafenis en hemelvaart; doch bij elk geval was de beteekenis in zekere mate figuurlijk en zij hadden het slechts onvoldoende zoo in het geheel niet begrepen. Nu begon Hij hun echter aan te toonen en maakte het nadien hun vaak duidelijk „dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen en overpriesteren en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden.”

Petrus was door deze onomwonden verklaring geschokt en zich aan zijn drift overgevend begon Jezus het noodige er over te zeggen of, zooals een of twee evangelisten melden „begon Jezus te bestraffen” en ging zelfs zoo ver, dat hij zeide „dit zal U geenszins geschieden.”¹⁾

De Heere wendde zich tot hem met dit scherpe verwijt: „Ga weg achter Mij, Satanas, gij zijt mij een aanstoot: want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der menschen zijn.”

Petrus' woorden behelsden een beroep op de menschelijke gevoelens in Christus' natuur; en de teedere gevoelens van Jezus werden door dezen raad tot ongetrouwheid aan het Hem toevertrouwde gewond, terwijl deze raad kwam van den man, die Hij slechts enkele momenten voordien zoo beteekenisvol had geëerd. Petrus zag

¹⁾ Matth. 16: 22, 23; Mark. 8: 32, 33.

slechts, zooals de menschen zien en begreep slechts onvolmaakt de diepere doeleinden Gods. Hoewel verdiend, was het verwijt, hetwelk hij ontving, ernstig. Het gebod „Ga weg achter Mij, Satanas” was gelijkkluidend aan dat, hetwelk tegen den aartsverleider zelf werd gebruikt, die had getracht Jezus van het door Hem ingeslagen pad af te leiden ¹⁾ en de aanleiding was in enkele opzichten in de twee voorvallen dezelfde — de verzoeking om opoffering en lijden te vermijden, ofschoon dit toch het rantsoen der wereld was en een gerieflijker weg te volgen. ²⁾ De krachtige woorden van Jezus toonen de diepe emotie, welke de onbedachte poging van Petrus om zijn Heere een raad te geven, zoo niet te verzoeken, had teweeggebracht.

Behalve de Twaalven, die in het onmiddellijk bijzijn van den Heere waren, bevonden zich ook nog anderen dicht in de nabijheid; het schijnt, dat zelfs in die verafgelegen streken, ver van de grenzen van Galilea — de streek van een heidensche bevolking, waaronder zich evenwel vele Joden hadden gemengd — het volk zich rond den Meester schaarde. Dezen nu riep Hij te zamen en tot hen en de discipelen zeide Hij: „Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.” Hier treedt het afschrikwekkende beeld van het kruis weder op den voorgrond. Er werd niet de minste verontschuldiging gelaten voor de gedachte, dat toewijding aan Christus geen verloochening en ontbering beteekende. Hij, die ten koste van zijn plicht zijn leven zou willen behouden, zooals Petrus had voorgesteld, dat Jezus zou doen, zou het zeker in een beteekenis, erger dan lichamelijke dood, verliezen; terwijl daartegenover hij, die gewillig was alles op te geven, zelfs het leven zelf, het leven, hetwelk eeuwig is, zou vinden.

Om de juistheid van Zijn leeringen aan te toonen, sprak Jezus datgene, hetwelk sindsdien een inspireerende levensspreuk is geworden: „Want wat baat het een mensch, zoo hij de geheele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mensch geven tot lossing van zijne ziel?” Wie zich ook om Zijn nederigen stand voor Christus schaamt of door beleediging van Zijn leerstellingen, zal moeten ontdekken dat de Zoon des Menschen Zich, wanneer Hij in de heerlijkheid van den Vader komt, voor dien mensch zal schamen. Het verslag omtrent dien gedenkwaardigen dag in des Heilands leven sluit met Zijn zegenende belofte: „Voorwaar zeg Ik u: Er zijn sommigen van die hier staan, welke den dood niet smaken zullen, totdat zij den Zoon des menschen zullen hebben zien komen in Zijn koninkrijk.” ³⁾

¹⁾ Luk. 4:8.

²⁾ Aanteekening 8.

³⁾ Aanteekening 9.

Aanteekeningen.

8. Christus' verwijt tot Petrus. — Toen Jezus Petrus als „Satanas" aansprak, gebruikte hij klaarblijkelijk een krachtige spreekterm en niet een letterlijke aanduiding; want Satan is een aparte personage, Lucifer, die gevallen, onbelichaamde zoon van den morgen; en zekerlijk was Petrus dat niet. In zijn protest of „verwijt", tot Jezus gericht, gaf Petrus zekerlijk denzelfden raad, waarmede Satan reeds eerder getracht had Christus te verleiden, of verzocht, zooals Satan zelf verzocht had. Het gebod „Ga weg achter Mij, Satanas, zooals tot Petrus gericht, is in het Engelsch door enkele schrijvers vertaald: „Gaaf gij achter mij, verzoeker". De voornaamste beteekenis, gegeven aan beide het Hebreuwsche en Grieksche oorspronkelijke woord voor ons woord „Satan" is die van een vijand, of „Iemand, die zich op een anders weg plaatst en hem zoodoende tegenwerkt". (Zenos). De uitdrukking „Gij zijt mij een aanstoot" is zooals wordt toegegeven een minder letterlijke vertaling dan „Gij zijt mij een steen des aanstoots". De man, dien Jezus als Petrus — „de rots" had aangesproken, was nu gelijk een steen op het pad, waarover de onvoorzichtigen zouden struikelen.

9. Enkelen leven, totdat Christus wederkeert. — Des Heilands verklaring tot de apostelen en anderen in de omgeving van Cesarea Filippi: „Voorwaar zeg Ik u: Er zijn sommigen van die hier staan, welke den dood niet smaken zullen totdat zij den Zoon des menschen zullen hebben zien komen in Zijn koninkrijk" (Matth. 16:28; vergelijk Mark. 9:1; Luk. 9:27), heeft groote en verschillende uitleggingen veroorzaakt. De gebeurtenis, waarnaar wordt verwezen, dat de Zoon des Menschen in de heerlijkheid van den Vader zal komen, begeleid door de engelen, is noch toekomstig. Een gedeeltelijke vervulling tenminste van de voorspelling wordt gegeven in de verlenging van het leven van Johannes den apostel, die daar tegenwoordig was en die overeenkomstig zijn wensch, nog in het vleesch leeft (Joh. 21:20-24; zie verder *Boek van Mormon*, 3 Nephi 28:1-6; *Leer en Verbonden*, Afd. 7).

10. „Gij zijt de Christus". — Petrus' plechtige en zielverheffende belijding van Jezus als de Christus wordt door een elk der drie schrijvers der synoptische Evangelien in verschillende bewoordingen weergegeven. Voor velen is het indrukwekkendste vers dat van Lukas: „De Christus Gods". Bij vroegere gelegenheden hadden enkelen of allen der Twaalven Jezus Christus als de Zoon van God erkend, zooals na het wonder van het wandelen op de zee (Matth. 14:33) en weder na de toespraak te Kapernaum (Joh. 6:69); doch het is duidelijk, dat Petrus' opwellende en eerbiedige belijding in antwoord op des Heeren vraag: „Maar wie zegt gij, dat Ik ben?" een beteekenis had, grooter van overtuiging en verhevener van soort dan eenige vroegere uitgesproken aanname van zijn Heere. Toch beteekende de door rechtstreeksche openbaring (Matth. 16:17) gegeven overtuiging te dien tijde nog geen alomvattende kennis aangaande des Heilands zending. Waarlijk, een volheid van begripen en verzekerdheid kwam eerst tot de apostelen na de opstanding van den Heere (Vergelijk Rom. 1:4). Niettemin bewijst Petrus' getuigenis in het land Cesarea Filippi een verheven bezit. Het zou in den toestand van des Heilands bediening het werpen van paalen voor de zwijnen hebben beteekend (Matth. 7:6), wanneer Zijn goddelijke positie openlijk was bekend; daarom gaf de Heere den apostelen het gebod, dat zij te dien tijde „niemand zouden zeggen, dat Hij was Jezus, de Christus".

ONDER DE HOLLANDERS IN HET ROTSGBERGTE

Overleden

DALEBOUT. — Na een zeer kortstondige ziekte overleed te Salt Lake City, Utah, broeder Abraham Dalebout, zoon van Adriaan Dalebot en Martha Boot. Hij werd 26 October 1877 te Ellemeet (Zeeland) geboren en emigreerde in 1901 vanuit Nederland naar Amerika.

Hij is immer een actief Kerkwerker geweest en heeft eveneens in Nederland twee zendingen vervuld en wel van 1904—1906 en van 1920—1922.

AARDEMA. — Op 12 Januari 1937 overleed te Ogden zuster Hendrikje Aardema, geb. de Wild, weduwe van Johannes Aardema en dochter van Nicolaas en Phyllis de Wild. Zij werd 5 Mei 1890 te Leeuwarden geboren en verliet in 1920 haar geboorteland om zich in Utah te vestigen.

GROEN. — Martinus Groen, die van 1922 tot 1924 in zijn vaderland als zendeling arbeidzaam was, is op 7 Februari j.l. in zijn woning te Salt Lake City, Utah, overleden. Oud. Groen werd op 27 Juni 1870 te Pernis (Z.H.) geboren en op 2 September 1906 door Oud. Abraham H. Cannon te Rotterdam gedoopt. Dienzelfden dag werd hij door Oud. C. A. Hammond bevestigd. In Mei 1913 vertrok hij naar Amerika.

Woensdag, 10 Februari j.l. werd er voor de teraardebestelling in de kerkzaal der 18e wijk een rouwdienst gehouden. Broeder Groen wordt overleefd door zijn tweede vrouw, M. Maria Herbershoff en vier gehuwde dochters. Hij was een ijverig lid der Kerk en in zijn gansche gedrag een waar christen.

BUIJTENDORP. — Op 8 Februari j.l. overleed te Salt Lake City Broeder Herman Buytendorp, die 31 Maart 1849 te 's-Gravenhage werd geboren. Voor zijn vertrek naar Utah in 1899 was hij secretaris der Rotterdamsche gemeente. Broeder Buytendorp wordt overleefd door twee zoons en twee dochters, kleinkinderen en vier achterkleinkinderen.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

Eeuwfeest der Britsche Zending

Op Pinksteren (15, 16 en 17 Mei a.s.) zal de Britsche Zending haar honderdjarig bestaan vieren tijdens een zendings-herdenkingsconferentie, welke in Londen zal worden gehouden. In de Battersea Stadhuis te Londen, een zeer bekend en groot gebouw, zullen openbare vergaderingen plaats vinden. Tijdens een dier vergaderingen zal een schouwspel, hetwelk de oprichting en de groei der Britsche zending zal weer-geven, te bewonderen zijn.

President Heber J. Grant heeft een uitnoodiging ontvangen, aldaar aanwezig te zijn en hij heeft het verlangen te kennen gegeven, zulks te willen doen. Tenzij onvoorziene omstandigheden dit verhinderen, zal hij die gebeurtenis bijwonen.

President Grant presideerde ongeveer een dertig jaar geleden, toen hij lid van het Quorum der Twaalven was, over de Britsche Zending.

Plan tot kerkenbouw in Californië

In het zuidelijk deel van Californië zullen zeventien nieuwe kerkgebouwen, een gecombineerd kerkgebouw, een stake-tabernakel, en een stake-center en ontspanningszaal worden gebouwd. De kosten van elk der nieuwe gebouwen zullen van f 36.000.— tot f 90.000 bedragen. Op het oogenblik wonen er 30.000 leden der Kerk in Zuid-Californië.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Priesterschapsoverziener aangesteld

Oud. Frank B. Jex, voordien te Utrecht arbeidzaam, is aangesteld als Priesterschapsoverziener der Zending. Spoedig zal den leden van de Priesterschap een nieuw activiteitsplan worden toegezonden. Oud. Jex. zal onder den zendingspresident de directe leiding over alle Priesterschapswerkzaamheden hebben. Wanneer hij de verschillende gemeenten en Priesterschapsvergaderingen bezoekt, wordt er verwacht, dat hij als den persoonlijken vertegenwoordiger van den president der Zending zal worden behandeld.

Belangrijk

In de bijlage van *De Ster* van 15 Maart verschijnt een toespraak van Oud. Joseph Fielding Smith, getiteld „Elia de Profeet”.

Wij raden alle lezers van *De Ster* aan, dit schitterende artikel te lezen aangaande dezen belangrijken, doch weinig begrepen profeet, van ouds.

Huwelijksinzegening

Op Woensdag, 17 Februari j.l., werd tijdens een specialen dienst in de kerkzaal der Amsterdamsche gemeente door President T. Edgar Lyon het huwelijk ingezegend van Huibert Tellekamp Booland en Annigje Vinke, beiden van Amsterdam. Wij wenschen dezen jongen menschen de keurzegeningen des Heeren en hopen, dat Hij hun huwelijksleven een gezegend thuis zal doen zijn, waarin zij Hem de eereplaats zullen geven en Zijn leerlingen willen volgen.

Het 1e lustrum der Utrechtsche M.-Mannen

Op 20 Februari j.l. vierde de Utrechtsche M.-Mannenclub in eigen kring hun 5-jarig bestaan. Op een wijze, deze M.-Mannen toevertrouwd, hadden zij een tafel aangericht, waaraan eveneens enkele genoodigden alsmede gemeente- en O.O.V.-ambtenaren aanzaten. In korte toespraken werd een overzicht over deze 5 jaar gegeven, waarbij vooruitgang van de M.-Mannen persoonlijk zoowel als van de groep als een geheel te constateeren viel.

De oproep van het bestuur der groep is thans: M.-Mannen met moed en volharding Uw tweede lustrum tegemoet!

INHOUD

Foto van de verloren zoon . . .	69	Een raad van een Apostel des Heeren	78
Het Evangelie van bekeering en vergiffenis	70	Dr. R. L. Lyman bezoekt Nederl.	79
Verslag Amsterd. Conferentie	74	Onder de Hollanders in het Rotsgebergte	83
Jezus de Christus	75	Kerknieuws van overal	83
Godsmannen van heden	76	Gebeurtenissen in de Zending.	84
Van de Redactie :			

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f 3.—, Buitenland f 3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.